

Na poti nevidni nekje pa ti,
Talisman moj, v skrinji vetrov in voda
buden in tih kot stražar,
tri školjke za brata ohraniš.

Sončna roža

Pojdiva, moja mala sončna roža,
pojdiva, da vidiva, kako ugašajo zarje
na sinjem plašču večera.

Stopiva v tiho senco jesenskega bresta,
da z roko v roki svetlo doživiva,
kako vse pride — in mine...

Ko bojo zarje zatisnile biserne oči,
z neslišnimi koraki odideva na pot. —
Na bregove daljnih jezer, kjer luna
kot nevesta ogleduje v vodi svoje obličje.
V zatišju skritih tolmunov
si zvezde mazilijo bronaste postave...

Večeri najini ne bojo več starci s sivimi bradami —
in zapuščene noči vdove, ki hrepenijo
na obalah samote, ko zvezde poljubljujejo
mehko žalost vodnih lilij. —

S kruhom spoznanja odideva spet
preko širokih mostov časa.
Onstran ne boš več slišala jeklenih točajev krvi;

s pegami posuto sonce
nikoli več ne bo zasenčilo
zlato tvojih oči.